

НАСЛЕДСТВОТО

(Off-Campus 5)

Copyright © 2021. **THE LEGACY** by Elle Kennedy
The moral rights of the author have been asserted.

© Цветана Генчева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2022

ISBN: 978-954-28-3962-0

НАСЛЕДСТВОТО ЕЛ КЕНЕДИ

Превод от английски:
Цветана Генчева

ПЪРВА ЧАСТ

ДОГОВОРЪТ

1

Лоугън

Тя ме бройка и още как.

– Да, бе, брат ми.

– Непрекъснато гледа насам! Желаете ме.

– Няма начин страховотно парче като нея да бройка дъртофел като теб.

– Аз съм едва на двацет и осем!

– Сериозно ли? Ти си бил дори по-грохнал, отколкото си мислех.

Потискам смеха си. Подслушвах тримата брокери от двацет минути. Не знам дали наистина бяха брокери, но костюмите им бяха поръчкови, пиеха скъп алкохол в богатата част на града, така че имаше голяма вероятност да работят в сферата на финансите.

Аз пък се отличавам в скъсаните си дънки, пуловер „Ъндър Армър“ и бутилка бира в края на бара. Извадих късмет, че си намерих празно място; тази вечер е пълно. Празничният сезон е в разгара си и баровете в Бостън преливат от клиенти, които не са на работа и на училище.

Тримата, които шпионирах, дори не погледнаха към мен, когато се настанях на съседния стол, така че беше лесно да подслушвам скапанияшкия им разговор.

– Какъв е окончателният резултат за Бейкър? – пита един от мъжете.

Той и русият му приятел изучават тъмнокосия си приятел – престарелия.

– Осем процента – казва първият.

Русият е по-щедър.

– Десет процента.

– Да разделим разликата и да му дадем девет. Това е девет към едно.

Добре де, може и да не са финансисти. Опитвам се да разбера сметката, която правят, но ми се струва напълно произволна и няма нищо общо с истинската математика.

– Майната ви и на двамата. Моят шанс е много по-добър – протестира Бейкър. – Вие видяхте ли изобщо този часовник? – Той вдига лявата си китка, за да се изфука с лъскав „Ролекс“.

– Девет към едно – държи на своето първият. – Вземи или заминавай.

Господин Ролекс мърмори с раздражение и шляпва някакви пари на бара. Останалите двама следват примера му.

От всичко, което видях, играта им е нещо такова:

Първа стъпка: Един от тях набелязва жена в бара.

Втора стъпка: Другите двама пресмятат (употребявам думата в доста широк смисъл) вероятността първият да успее да вземе номера ѝ.

Трета стъпка: Оставят купища кинти на бара.

Четвърта стъпка: Пичът отива при момичето и както може да се предполага, тя го разкарва. Той губи парите, които е заложил, но си ги връща на следващото залагане, когато другият също е разкаран.

Цялата тази игра е колкото безсмислена, толкова и тъпа.

Отпивам от бирата си и наблюдавам развеселено как господин Ролекс отива при зашеметяваща жена във впита маркова рокля.

Тя бърчи нос, когато той приближава, което ми подсказва, че приятелите му ще спечелят пари. Тези типове може и да са облечени в скъпи костюми, но изобщо не са

на нивото на жените в бара. А жените с класа не търпят незрели загубеняци, защото знаят, че могат да си намерят нещо по-добро.

Господин Ролекс стиска зъби и се връща при групата. С празни ръце е. Приятелите му подвикват и посягат към печалбата.

Тъкмо когато русият се кани да набройка нова мишена, аз оставям чашата си на лъскавия плот и питам провлачено:

– Може ли да се включа в играта?

Три глави се врътват към мен. Господин Ролекс оглежда небрежните ми дрехи, след това се подсмива.

– Много сори, мой човек. Не можеш да си позволиш тази игра.

Извивам очи и вадя портфейла си от джоба, бръквам – давам им възможност да видят банкнотите вътре.

– Пробвайте – предлагам благородно.

– Значи през всичкото време си ни подслушвал, а? – пита русият.

– Вие не се криехте. А и обичам да залагам. Няма значение за какво се залага – обичам да участвам. Та в тази връзка какви са шансовете ми с... – Обхождам с поглед препълненото заведение. – Тази – довършвам.

Вместо да проследят погледа ми, три чифта очи остават приковани в мен.

Те ме преценяват още известно време, сякаш се опитват да решат дали не се ебавам с тях. Затова скачам от високия стол и пристъпвам към триото.

– Погледнете я. Тя е огън. Мислите ли, че смотаняк като мен ще успее да ѝ вземе номера?

Господин Ролекс пръв се опомня.

– Тя ли? – кима той недискретно към красиво момиче, което поръчва напитка при бармана. – Говориш за малката госпожица Невинност ли?

Той не греша. Тя определено излъчва невинност. Нежният профил е обсипан с лунички, светлокестенявата ѝ коса се стеле по раменете, не е вдигната в сложна прическа като при някои от другите мацки наоколо. Въпреки че е с впит черен пуловер и къса пола, тя прилича повече на съседското момиче вместо на секс котенце.

Тъмнокосият приятел сумти.

– Да, бе, успех.

Размърдвам вежди.

– Какво, да не би да мислиш, че нямам шанс?

– Пич, погледни се само. Ти си спортистче, нали?

– Или това, или е на стероиди – подхвърля русият.

– Атлет съм – потвърждавам, но без повече подробности. Очевидно тези момчета не са големи фенове на хокея, в противен случай щяха да ме познаят като най-новия играч на „Бостън Бруинс“.

Или пък не. Не съм непрекъснато на леда, откакто ме викнаха от полупрофесионалния отбор. Все още ми предстои да се докажа пред треньора и съотборниците. Но пък в последната игра изпълних върховна асистенция, което беше суперско.

Да отбележа гол, щеше да е още по-суперско.

– Да, подобна сладурана сигурно е плашлива – уведомява ме господин Ролекс. – Вероятността да ѝ вземеш номера е... двайсет към едно.

Приятелите му се съгласяват.

– Това е двайсет и пет процента шанс – казва един от тях. И този път математиката им е неразбираема.

– Ами, ако искам повече от номера ѝ? – предизвиквам ги аз.

Русият се изхилва.

– Знаеш ли каква е вероятността да се прибереш с нея? Сто към едно.

Поглеждам отново брюнетката. Тя е в черни велурени боти до глезените с дебели токове, кръстосала е единия крак пред другия, докато отпива деликатно от напитката си. Адски е сладка.

– Залагам двеста кинта, че ще я накарам да си навре езика в гърлото ми за по-малко от пет минути. – Подсмихвам се арогантно.

Новите ми приятели прихват, не крият, че изобщо не ми вярват.

– Да, бе, брат, сигурно – кикоти се господин Ролекс.

– Ако не си забелязал, жените в тая кръчма са мацки от класа. Нито една от тях не би те погледнала.

Оставям две стотачки на бара.

– Май ви е страх от сексуалните ми умения, а? – шегувам се аз.

– Ха! Добре тогава. Аз съм навитак – казва русият и оставя две банкноти върху моите. – Върви да видим как ще ти сритат задника, Любовнико.

Посягам към чашата си и изпивам останалата бира.

– Течен кураж – казвам на триото и господин Ролекс извива очи. – Сега гледайте и се учете.

Намигам и тръгвам.

В този момент тя насочва вниманието си към мен. Нещо като усмивка, макар и едва забележима, срамежлива, подръпва устните ѝ. Мама му стара, какви красиви устнички. Налети, розови и лъскави.

Когато погледите ни се срещат, имам чувството, че всички в бара изчезват. Кафявите ѝ очи са красиви, изразителни и в момента в тях забелязвам жажда, която кара пулса ми да се ускори. Аз съм привлечен в орбитата ѝ, краката ми забързват сами.

Секунда по-късно съм до нея, поздравявам я дрезгаво.

– Здравсти.

– Здравсти – отвърща тя.

Тя трябва да вдигне глава, за да ме погледне, защото е седнала и аз стърча над нея. Открай време съм едър мъж, но наедрах още повече, откакто започнах да играя професионално хокей. Пързаянето с професионалистите иска доста физически сили.

– Може ли да те почерпя? – питам.

Тя вдига пълната си чаша.

– Не, благодаря. Вече си имам.

– Тогава да те почерпя със следващата напитка?

– Няма да има следваща. Нямам си доверие.

– И защо така?

– Аз съм лека категория. Една напитка е достатъчна, за да ме зашемети. – Тя извива леко устни. – Две напитки ме карат да правя лоши неща.

Членът ми потръпва при тези думи.

– Колко лоши? – провлачвам.

Въпреки че тя се изчервява, не се стряска от въпроса.

– Много лоши.

Ухилвам се към нея, след това давам знак на бармана с бърз, настойчив жест.

– Още една напитка за дамата – поръчвам.

Тя прихва и мелодичният звук разпраща тръпки в цялото ми тяло. Невероятно привлечен съм от нея.

Вместо да се настаня на празния стол до нея, аз оставам прав. Затова пък пристъпвам по-близо и коляното ѝ се отрива в бедрото ми. Кълна се, че чувам как дъхът ѝ просъсква при това леко докосване.

Обръщам се и забелязвам, че новите ми приятели ни наблюдават с огромен интерес. Господин Ролекс докосва драматично часовника си, за да ми напомни, че времето тече.

– Слушай сега... – приближавам се до ухото ѝ, за да може тя да ме чуе. Този път виждам как дъхът ѝ спира. Вирнатите ѝ гърди се вдигат, когато тя си поема дъх. –

Приятелите ми дават двайсет и пет процента вероятност, че ще ти взема номера.

Очите ѝ танцуват игриво.

– Леле. Май ти нямат голямо доверие, а? Съжалявам.

– Няма защо да съжаляваш. Изправял съм се и срещу по-големи предизвикателства. Но искам да ти издам една тайна... – Докосвам с устни меката част на ухото ѝ. – Не ти искам номера.

Тя трепва изненадано, вдига рязко поглед към мен.

– Не го ли искаш?

– Не.

– Какво тогава искаш? – Тя взема чашата си и отпива малка глътчица.

Замислям се за момент.

– Искам да те целуна.

Разнася се стреснат смях.

– А, не. Казваш го, защото се надяваш да го направя и така ще докажеш на приятелите си, че не си загубеняк.

Поглеждам отново през рамо. Господин Ролекс се подсмива самодоволно. Отново докосва часовника си. Тик-так.

Петте ми минути са почти изтекли. Според моя часовник ми остават две.

– Не – казвам ѝ аз. – Не затова искам да те целуна.

– Сериозно?

– Напълно. – Облизвам долната си устна. – Искам да те целуна, защото си най-готината жена в бара. – Свивам рамене. – Освен това е очевидно, че ти искаш същото.

– Кой го казва? – предизвиква ме тя.

– Не си спряла да ме гледаш в устата, откакто дойдох при теб.

Тя присвива очи.

– Виж сега. – Прокарвам нежно върховете на пръстите си по фината ръка. Не докосвам гола кожа, но тя потре-

перва. – Приятелите ми мислят, че си една малка госпожица Невинност. Предупредиха ме, че такъв като мен ще се стресне. Нали съм груб дивак. Знаеш ли обаче какво си мисля?

– Какво? – пита задъхано тя.

– Мисля, че ти харесва грубо и дивашки. – Навеждам се съвсем близо. Тя носи малка диамантена обица и аз не успявам да се сдържа, прavam обичката с език.

Тя отново си поема рязко въздух и аз усещам прилив на задоволство.

– Изобщо не мисля, че си невинна – продължавам. – Не мисля, че си добро момиче. Мисля, че в момента най-голямото ти желание е да си завреш езика в устата ми и да забиеш нокти в гърба ми, да ме оставиш да те изчукам тук, пред всички.

Тя стене шумно.

Дръзката ми усмивка тъкмо се разлива, когато тя протяга ръка зад главата ми и ме привлича за силна целувка.

– Прав си – шепне тя до устните ми. – Изобщо не съм добро момиче.

Членът ми става твърд още преди езикът ѝ да влезе в устата ми. Когато се плъзва между отворените ми устни, е мой ред да простена. Тя има вкус на джин и секс и аз отвърщам жадно на целувката ѝ, като през всичкото време чувам подвикванията около нас. Сигурен съм, че някои от тях са от приятелите ми брокери, но съм твърде зает да се кефя на изумлението им.

Езикът ми докосва нейния. Нежно пъхвам един крак между меките бедра. Давам ѝ възможност да усети колко съм твърд.

– О, Господи – мънка тя. Прекъсва целувката, очите ѝ горят от неподправена похот. – Да се разкараме оттук и да довършим тази работа на някое усамотено местенце.

– Не. Искam те сега. – Гласът ми е станал дрезгав.

Тя мига.

– Сега ли?

– Мхм. – Отпускам една ръка на гънката талия, спускам длан за закачлива ласка. – Доколкото знам, в дамската тоалетна има доста големи кабинки...

Тя притиска длан към средата на гърдите ми. Не че се опитва да ме отблъсне. Тя също ме дразни, докато жаркият ѝ поглед опипва тялото ми. След това накланя глава.

– А какво ще каже гаджето ти?

Отправлям ѝ мръснишка усмивка.

– Ще каже... *побързай, Джон, трябва да свърша.*

Грейс стене отново.

– Така си и мислех – шегувам се аз, но момичето ми никак не се връзва.

Понякога не мога да повярвам, че тя беше нервна, дрънкаща безспир първокурсничка, в чиято стая в общественият се озовах по случайност. Невероятно е, че сладката Грейс Айвърс, по която си паднах, е тази безстрашна жена пред мен, сексапилната лисичка, която ще ми позволи да я изчукам в тоалетната.

Грейс беше тази, която избра бара и провери дали са чисти тоалетните, преди да се съгласи да играем роли. Така че, да, тя е все още същото странно момиче, с което се запознах преди години. Освен това е великолепно ми гадже, винаги жадно за секс.

Поемам ръката ѝ и ѝ помагам да слезе от стола. Все още съм твърд като камък и трябва веднага да направя нещо по въпроса. Ако мога да съдя по плиткото ѝ дишане, тя е не по-малко възбудена от мен.

– Какво ще кажеш? – питам и галя дланта ѝ с палец.

Грейс се изправя на пръсти и притиска устни към ухото ми.

– Побързай, Джон, искам да свърша.

Преглъщам отчаяния смях, докато я следвам към задния коридор. Преди да излезем, хвърлям последен поглед през рамо. Брокерчетата са ме зяпнали така, сякаш съм извънземно от друга планета. Соча парите на бара и кимам щедро, сякаш им казвам: „Задръжете ги всичките“.

Не ми трябва да печеля някакъв тъп бас. И без това съм най-големият късметлия в бара.